

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

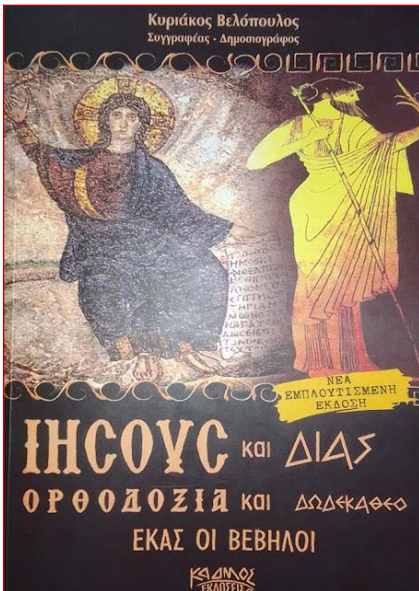
(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί: «Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε!...»

ΙΗΣΟΥΣ ἢ ΔΙΑΣ (καὶ Βούδας); «ΩΣ ΕΔΩ», κ. Βελόπουλε! Ἐκὰς οἱ βέβηλοι... *

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, προσδιορίζοντας τὴν σοβαρότητα καὶ τὸ πολυεύθυνο τῆς ποιμαντικῆς διακονίας τῶν Χριστιανῶν κληρικῶν, ἐπισκόπων καὶ ἱερέων, παραπέμπουν στὰ λόγια τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Προφήτη Ἰεζεκιήλ:

«Υἱὲ ἀνθρώπου, σκοπὸν δέδωκά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ» καὶ στὶς συνεπαγόμενες εὐθύνες καὶ συνέπειες, ἀν ἐξ αἰτίας τῆς ραθυμίας καὶ τῆς ἀμέλειας τοῦ κληρικοῦ κάποιος πιστὸς πλανηθεῖ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια: «τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω» (Ιεζ. 3, 17-18)!

Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὡς Ὁρθόδοξοι ἱερεῖς **ΕΙΜΑΣΤΕ ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΟΙ** νὰ ἐνημερώνουμε τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς κάθε εἶδους «λύκους πὺ ἐρχονται μὲ ἔνδυμα προβάτου» εἴτε εἶναι αἰρετικοὶ εἴτε πλανεμένοι εἴτε χριστέμποροι! **Ὡς** Ὁρθόδοξοι κληρικοὶ ὀφείλουμε νὰ διακηρύττουμε τὴν Ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. **Εἴμαστε** ὑποχρεωμένοι νὰ μιλάμε στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ μὲ εὐαγγελικὴ εὐλικρίνεια καὶ ὄχι μὲ βάση τίς σκοπιμότητες (οἰκονομικές, κοινωνικές, κομματικές

κ.ο.κ.). **Νόμος, κανόνας και έντολέας** μας δέν είναι τὸ Κράτος, τὰ ὄργανά του καὶ οἱ ἀποφάσεις τους, ἀλλὰ ἀποκλειστικά καὶ μόνο ἡ Ἐκκλησιαστική μας Παράδοση, ὅπως αὐτὴ ἐκφράζεται μέσῳ τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Θεουμένων Ἀγίων καὶ τῶν ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ἐπισκόπων μας.

Ἀσφαλῶς ἡ Ἀλήθεια δέν μπορεῖ νὰ γινεῖ ἀποδεκτὴ ἀπὸ ὅλους. **Ἦταν**, εἶναι καὶ θὰ εἶναι «σημεῖον ἀντιλεγόμενον», γιατί εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός! **Ἐμεῖς** ὅμως οἱ κληρικοί, ὡς ἐντολοδόχοι τῆς ΧριστοἈλήθειας δέν μπορούμε παρὰ νὰ ἐπαναλαμβάνουμε τὸν σαφῆ λόγο τοῦ Θεοῦ στὸν προφήτη Ἰεζεκιήλ, ἀπαντώντας στὶς ἄμεσες ἢ ἔμμεσες πιέσεις καὶ ἀπειλές πού δεχόμαστε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς Της: **«Καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, μὴ φοβηθῆς αὐτοὺς μηδὲ ἐκστῆς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν·** διότι παροιστρήσουσι καὶ ἐπισυστήσονται ἐπὶ σέ κύκλῳ, καὶ ἐν μέσῳ σκορπίων σὺ κατοικεῖς· **τοὺς λόγους αὐτῶν μὴ φοβηθῆς καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτῶν μὴ ἐκστῆς,** διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστὶ» (Ἰεζεκ. 2, 6)! **Ὁ** νοῶν νοεῖτω!

Τελικά, πρέπει ὅλοι νὰ ἀντιληφθοῦν, ὅτι εἴμαστε ὑποχρεωμένοι ὡς Ὁρθόδοξοι παπᾶδες καὶ Ἕλληνες πολῖτες νὰ ὑπηρετοῦμε τὴν Ἀλήθεια, δηλαδὴ τὸν Χριστό, ὑπακούοντας στὸν λόγο Του καὶ κηρύττοντάς Την στὸ λαό Του: **«Γνώσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς».**

Στὸ ἀνωτέρω λοιπὸν πλαίσιο τῆς ποιμαντικῆς μου διακονίας καὶ εὐθύνης γιὰ ἐνημέρωση τῶν πιστῶν, μελέτησα ἐπισταμένως τὸ ὀγκῶδες ἔργο τοῦ Κυρ. Βελόπουλου μὲ τίτλο **«Ἰησοῦς καὶ Δίας, Ὁρθοδοξία καὶ Δωδεκάθεο, Ἐκὰς οἱ Βέβηλοι»**, νέα ἐμπλουτισμένη ἔκδοση, ἐκδόσεις Κάδμος, Θεσσαλονίκη (ἀχρονολόγητο) σσ. 112+473. **Ἄλλωστε,** ὁ Βελόπουλος παλαιότερα ὡς ἰδιώτης, ἐκδότης καὶ τηλεπωλητής, ἐμπορευόταν ἀκόμα καὶ τὶς –ἀνύπαρκτες, βέβαια, γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν ἐπιστήμη– «ιδιόχειρες ἐπιστολές τοῦ Ἰησοῦ», ἐνῶ πολὺ πρόσφατα, ὡς ἀρχηγὸς πολιτικοῦ κόμματος, ἐμφανίστηκε ὑπερασπιστὴς τῆς παράδοσης καὶ τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως μας.

Βέβαια, τὰ ὅσα ἀναγράφει στὴν ἀνωτέρω ἔκδοση, ὅπως θὰ καταδειχθεῖ στὴν συνέχεια, εἶναι ὄχι ἀπλῶς ξένα πρὸς τὴν εὐαγγελικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ ἀλήθεια, ἀλλὰ ἀποτελοῦν ἀνιστόρητες, κακὸδοξες, ἀσεβεῖς καὶ βλάσφημες ἐπινοήσεις κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου, τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἀγίων μας.

Αν ό Βελόπουλος πιστεύει πραγματικά αυτά τὰ όποια γράφει καί δέν ένεργεί άπλώς ως έκδότης καί έμπορος βιβλίων – αυτό μόνο ό ίδιος τó γνωρίζει– τότε έπιβεβαιώνει αυτό πού πριν από 40 χρόνια διακήρυττε προφητικά ό άείμνηστος π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος: **«οί παλαιές αίρέσεις προσπαθούσαν νά βγάλουν τόν πιστό από τήν Έκκλησία. Οί σύγχρονες αίρέσεις καί γενικότερα ή Νέα Έποχή θέλουν ό πιστός νά παραμένει στην Έκκλησία, αλλά με άλλοιωμένο τó φρόνημα. Έτσι θά νομίζει πώς βρίσκειται έντός τής Έκκλησίας, αλλά ούσιαστικά θά είναι πολύ μακριά Της».**

Αυτό άκριβώς συμβαίνει με τόν Βελόπουλο: Γράφει, δημοσιεύει καί αναδημοσιεύει άπίθανες άνοησίες, άστήρικτους ισχυρισμούς, άντιεπιστημονικές εικασίες καί προπαντός ύβρεις καί βλασφημίες κατά τού προσώπου τού Κυρίου καί τής Θεοτόκου καί τής Ορθόδοξης Έκκλησίας, πού έχουν καταδικαστεί από τήν έκκλησιαστική μας Παράδοση καί ταυτόχρονα ισχυρίζεται, ότi πιστεύει καί εύλαβεΐται τόν Χριστό καί άποδέχεται τήν άλήθεια τής Ορθοδοξίας! **Ο** άπόλυτος πνευματικός παραλογισμός!

Είναι, λοιπόν, άπολύτως σαφές, ότi ως κληρικός δέν έχω άπλώς τó δικαίωμα, αλλά έχω ύποχρέωση νά ασχολούμαι με τά πνευματικά αυτά ζητήματα στο μέτρο τών δυνατοτήτων μου καί νά ένημερώνω ύπεύθυνα τó Σώμα τού Χριστού. **Ι**διαίτέρως μάλιστα, όταν ό συγγραφέας επικαλείται τήν Ορθόδοξη πίστη για νά τύχει τής έμπιστοσύνης τών πιστών καί νά άνεβεί στα βουλευτικά έδρανα καί πάλι.

* * *

Πιό συγκεκριμένα, σύμφωνα με τόν κ. Βελόπουλο καί τó βιβλίό του:

1. Η Ορθόδοξη πίστη για τήν Αγ. Τριάδα ταυτίζεται με τίς δοξασίες τής Ορφικής λατρείας!

2. α. Ο Ίησους ήταν Έλληνας!

β. Ο Κύριός μας ήταν νόθο παιδί Έλληνα στρατιώτη!

γ. Ο πατέρας τού Ίησού πότε δέν παντρεύτηκε τήν Μαρία (τήν Παναγία)!

3. Ο Σταυρός καί ή Ανάσταση τού Κυρίου άντιστοιχούν στο θάνατο τού θεού Διονύσου, τού Άδωνι καί τού Ύακίνθου!

4. Άκόμα καί ό Βούδας μοιάζει με τó Χριστό, αλλά έχει καί κάποιες διαφορές! Ο Χριστός πάντως... ύπερτερεί τού Βούδα, κατά τόν κ. Βελόπουλο!

5. Η Ανάσταση τού Λαζάρου ήταν μήση!

6. Ἡ Θ. Εὐχαριστία παραπέμπει στὰ μυστήρια τῆς ἀρχαιότητας (Καβείρια, Ἐλευσίνια, Δελφικά, Διονύσια, Δωδωναία)!

7. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἦταν Πυθαγόρειος! Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Ἀποκάλυψη! Ταυτόχρονα ὅμως ἦταν καὶ σιωνιστής!

8. Τὰ Μυστήριά Της ἢ Ἐκκλησία μας τὰ δανείστηκε ἀπὸ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ λατρεία.

9. Τὰ ἀρχαῖα μαντεῖα χορηγοῦσαν τὴν αὐθεντικὴ θεία Χάρη!

10. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐνταχθεῖ στὴν Ἁγία Γραφή!

11. Δὲν ἔπρεπε οἱ Ἅγιοι νὰ καταδικάσουν τοὺς Γνωστικούς!

12. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πιστεύουμε, ὅτι ἡ πίστη μας εἶναι «ἐξ ἀποκαλύψεως»! Αὐτὴ ἡ ἀντίληψη προκαλεῖ μισαλλοδοξία!

Ὁ Βελόπουλος, στὴν ἐπανέκδοση τοῦ βιβλίου, προσπάθησε νὰ δικαιολογηθεῖ, ἀλλὰ δυστυχῶς, παρὰ τὴν κριτικὴ πού τοῦ ἔγινε, ἐπέμεινε πεισματικὰ στοὺς βλάσφημους καὶ ἀνιστόρητους ἰσχυρισμούς του, δηλώνοντας ρητὰ στὸν τύπο: **«Τὸ βιβλίο εἶναι παρὰ πολὺ καλὸ, εἶναι ἱστορικὸ καὶ ὄχι θρησκευτικὸ»** (σ. Α-12) καὶ **«πεποιθησή μου εἶναι ὅτι τὸ συγκεκριμένο βιβλίο εἶναι ἀράα πολὺ καλὸ»** (σ. Α-13)!

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ δημοσίευση τῆς παρουσίας θὰ ἐγείρει διαμαρτυρίες ἀπὸ κομματικὰ στελέχη καὶ φανερούς ἢ ἀφανεῖς ὑποστηρικτὲς τοῦ Βελόπουλου μὲ τὴν μονότονη ἐπωδὸ: **«Ἡ Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ ἀνακατεύεται στὴν πολιτικὴ! Τί δουλειὰ ἔχει ἓνας παπᾶς νὰ μιλάει γιὰ τοὺς πολιτικούς;»...**

Ἀπαντῶ πάλιν καὶ πολλάκις: **Ὁ Ὁρθόδοξος Ἕλληνας παπᾶς ὀφείλει νὰ ὑπηρετεῖ καὶ νὰ διακηρύττει τὴν Ἀλήθεια, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό!**

Αὐτὴ ἡ Ἀλήθεια εἶθε νὰ ἐλευθερώσει καὶ τὸν λαὸ καὶ τὴν πατρίδα μας.

Μήπως αὐτὸ φοβοῦνται κάποιοι;

Μήπως γι' αὐτὸ καὶ τρέμουν τὸν λόγο τῆς Ἐκκλησίας;

Στὸ συνημμένο **Παράρτημα** παρέχεται ἀναλυτικὴ τεκμηρίωση τῶν ὄσων ἀναφέρουμε πιὸ πάνω, παραπέμποντας στὴν ἔκδοση τοῦ κ. Βελόπουλου.

Ἀναστάσιος Γκοτσόπουλος
Τερεὺς

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Α. Σύντομο ἱστορικὸ

Ὁ Κυρ. Βελόπουλος κυκλοφόρησε τὸ Φεβρουάριο 2003 ἐργασία του μὲ τίτλο **«Ἰησοῦς καὶ Δίας, Ὁρθοδοξία ἢ Δωδεκάθεο,**

Ἐκὰς οἱ Βέβηλοι», ἐκδόσεις Κάδμος, Θεσσαλονίκη, ἀχρονολόγητο.

Λόγω τοῦ περιεχομένου του (ἀπίθανοι καὶ ἀνιστόρητοι ἰσχυρισμοί, ὕβρεις καὶ βλασφημίες κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου, τῆς Παναγίας καὶ τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως μας), ὑπῆρξε ἔντονη καταδίκη ἀπὸ ἐπισκόπους καὶ σοβαροὺς θεολόγους, οἱ ὁποῖοι κατέδειξαν ὀρισμένα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀπαράδεκτα, ὕβριστικά καὶ προσβλητικά γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη ποὺ περιέχει ἡ ἔκδοση αὐτή. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἔχει κάποιος πτυχίο θεολογίας ἢ νὰ εἶναι κληρικός γιὰ νὰ ἀντιληφθεῖ, ὅτι ὁποῖος πιστεύει καὶ δημοσιεύει τέτοια κείμενα δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει τὴν παραμικρὴ σχέση μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ, ὅτι ὁ Βελόπουλος εἶχε προγραμματίσει στὶς 28.2.2003 παρουσίαση τοῦ βιβλίου του σὲ ἐκδήλωση στὸ Βελλίδειο τῆς Θεσσαλονίκης. Λόγω ὅμως τῶν ἀντιδράσεων, ἡ παρουσίαση μετατράπηκε σὲ ἐπίσημη ἀνακοίνωση τῆς ἀπόσυρσης τῆς ἔκδοσης, παρουσία τῶν στενῶν συνεργατῶν του καὶ τοῦ Ἄδωνι Γεωργιάδη!

Ὁ Βελόπουλος, ἀντὶ νὰ συναισθανθεῖ τοὺς σοβαρότατους πνευματικούς κινδύνους ἀπὸ τὴν ἔκδοση αὐτή, μετὰ ἀπὸ λίγους μῆνες ἐπανεξέδωσε τὴν μελέτη του μὲ ἐλαφρῶς τροποποιημένο τὸν τίτλο «Ἰησοῦς καὶ Δίας, Ὁρθοδοξία καὶ Δωδεκάθεο, Ἐκὰς οἱ Βέβηλοι», νέα ἐμπλουτισμένη ἔκδοση, ἐκδ. Κάδμος, Θεσσαλονίκη ἀχρονολόγητο. Προτάσσει τῆς ἐκδόσεως «Προσθήκη» 112 σελίδων, μὲ τίτλο «Ἀπολογητικά», στὴν ὁποία προσπαθεῖ ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ δικαιολογήσει κάποια ἀπὸ τὰ ἀπαράδεκτα καὶ βλάσφημα ποὺ δημοσίευσε καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ διατρανώσει μὲ ἔντονο τρόπο τὴν πίστη καὶ τὴν προσήλωσή του στὴν Ὁρθόδοξη πίστη.

Παραδίδω, λοιπόν, ὡς ἔχω ὑποχρέωση ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς συνειδήσεώς μου, τὴν σύντομη αὐτὴ μελέτη στοὺς πιστοὺς μας Χριστιανοὺς πρὸς ἐνημέρωσή τους.

* * *

Οἱ παραπομπές στὸ ἔργο τοῦ Βελόπουλου καταγράφονται μὲ πλάγια (italics) μπλὲ γράμματα καὶ εἶναι ἀπὸ τὴν ἔκδοση Κυρ. Βελόπουλος, Ἰησοῦς καὶ Δίας, Ὁρθοδοξία καὶ Δωδεκάθεο, Ἐκὰς οἱ Βέβηλοι, νέα ἐμπλουτισμένη ἔκδοση, ἐκδ. Κάδμος, ἀχρονολόγητο.

Ἐπειδὴ, ὅπως ἤδη ἀνέφερα, στὴν ἔκδοση αὐτή, προηγεῖται τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου «προσθήκη» μὲ ἀρίθμηση 1-112 καὶ ἀκολουθεῖ τὸ κείμενο τῆς πρώτης ἐκδόσεως μὲ ἀρίθμηση 1-473,

για να μην υπάρχει σύγχυση στην αρίθμηση τῶν σελίδων, στίς παραπομπές τῆς «προσθήκης» προηγείται τοῦ ἀριθμοῦ σελίδας τὸ γράμμα Α- καὶ ἔπεται ὁ ἀριθμὸς τῆς σελίδας.

Β. Αντιεπιστημονικὴ καὶ πρόχειρη ἡ μελέτη τοῦ Βελόπουλου

Παρά τὸ γεγονός, ὅτι εἶναι ἡσσονος σημασίας, ἐπισημαίνω κατ' ἀρχάς τὴν σοβαρὴ ἔλλειψη ἐπιστημονικοῦ χαρακτῆρα τῆς μελέτης:

1. Βιβλιογραφία: καὶ οἱ δύο βιβλιογραφικοὶ κατάλογοι (σ. 153-154, 471-473), στεροῦνται σοβαρότητας, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὡς πρὸς τὴν μορφή καὶ ἀφ' ἑτέρου ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενό τους.

Ἐνῶ ἡ ἐργασία ἀναφέρεται σὲ σοβαρὰ ἐπιστημονικὰ θεολογικά, φιλολογικά, ἱστορικά καὶ φιλοσοφικά ζητήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν γραφεῖ σοβαρὲς μελέτες (ἀκόμα καὶ διδακτορικά) πού ἔχουν δημοσιευθεῖ σὲ ἔγκριτα καὶ σοβαρὰ ἐπιστημονικὰ περιοδικά, ὁ Βελόπουλος παραπέμπει κυρίως σὲ δωδεκαθεϊστικὰ καὶ ἀποκρυφιστικὰ περιοδικὰ [ἐνδεικτικά: *Δαυλὸς* (σ. 166, 203, 222), «*ἔγκριτο περιοδικὸ Ἀπολλώνειο Φῶς*» (σ. 182), «*Φαινόμενα*» (σ. 275), «*Τρίτο Μάτι*» (σ. 369), «*Ὀρφικά*» (σ. 203)]!

Τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου ἐπιστημοσύνης εἶναι καὶ οἱ περισσότεροι συγγραφεῖς, στοὺς ὁποίους παραπέμπει. Χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις εἶναι ὁ ἀποκρυφιστὴς, μεγαλομασόνης καὶ θεοσοφιστὴς **Rudolf Steiner** (σ. 54) καὶ ὁ Εὐ. Τρίγκας, μὲ τὶς γελοιοτήτες πού ἔχει δημοσιεύσει: π.χ. «**στὴν Ἀρκαδία δημιουργήθηκε ἡ πρώτη πόλη τοῦ κόσμου πρὶν ἐμφανιστεῖ ἡ σελήνη στὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ**» ἢ «**Ἡ Σαμοθράκη ἀποτελοῦσε τὸ ἀρχαιότατο βιολογικὸ καὶ γενετικὸ ἐργαστήριον τῆς γῆς, ὅπου διαμορφώθηκε καὶ τελειοποιήθηκε, ἀπὸ Ἕλληνες βιολόγους - γενετιστές, ὁ ἄνθρωπος τοῦ πλανήτη μας, μὲ τὴ μορφή πού ἔχει σήμερα**» ἢ «**Ὁ Δίας δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι “διοικητὴς” ὀλόκληρου τοῦ Γαλαξία μας, ἀλλὰ ... μιᾶς μικρῆς “γειτονιάς” τοῦ Γαλαξία μας· εἶναι ὑποδιοικητὴς τῆς δικῆς μας “γειτονιάς” καὶ πιθανὸν νὰ κατοικεῖ σὲ κάποιον πλανήτη τοῦ Ἡλίου Σείριου τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Κυνός**» ἢ «**ἐὰν ὁ Δίας ἐπισκέπτεται κάθε χρόνο ἀπὸ ἓνα ἡλιακὸ σύστημα, τότε τὸν πλανήτη μας μπορεῖ νὰ τὸν ἐπισκέπτεται κάθε 100.000.000.000 χρόνια**» ἢ «**ὁ Δίας ἀπέθανε καὶ ἐτάφη στὴν Κρήτη, ὅπου δείχνουν τὸν τάφο του μέχρι σήμερα ... ἀλλὰ δὲν ἔπαψε γι' αὐτὸ νὰ εἶναι θεὸς καὶ νὰ ζεῖ σὲ ἄλλον πλανήτη**» ἢ «**Ὁ Ἰησοῦς πίστευε στὸν Δία**»!

Αὐτὲς τὶς ἀνοησίες τὶς ἔχει δημοσιεύσει ὁ Εὐ. Τρίγκας καὶ

αὐτὴ τὴν φαιδρὴ περίπτωση ἀρχαιολάτρῃ ὁ Βελόπουλος, ποὺ αὐτοσυστήνεται ὡς Ὁρθόδοξος, τὴν θεωρεῖ ἀξιόπιστο ἐπιστήμονα, γιὰ νὰ μᾶς «διαφωτίσει» γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ καταγωγὴ τοῦ Χριστοῦ! Γι' αὐτὸ καὶ δημοσίευσε πολυσέλιδη συνέντευξή του ἀπὸ τὸ «ἔγκριτο περιοδικὸ Ἀπολλώνειο Φῶς» (σ. 182-188)!

2. Παραπομπές: Δὲν ὑπάρχουν παρὰ ἐλάχιστες παραπομπές σὲ πηγές, σὲ βαθμὸ ποὺ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἐλέγξει τὴν ἀκρίβεια τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ Βελόπουλου.

3. Ὁ τρόπος, τὸ ὕφος γραφῆς καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ κειμένου προδίδει, ὅτι πρόκειται γιὰ συρραφὴ κειμένων διαφόρων συγγραφέων ποὺ ἐμφοροῦνται ἀπὸ δωδεκα-θεϊστικές, ἀποκρουφιστικές καὶ νεογνωστικές ἀντιλήψεις.

Γ. Ἀνιστόρητοι, ἀθεολόγητοι, κακόδοξοι καὶ βλάσφημοι οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ Βελόπουλου

Μεταφέρω ἐπακριβῶς τὰ κείμενα (μὲ γράμματα μπλὲ *italics*) τοῦ Βελόπουλου ἄνευ σχολιασμοῦ, διότι εἶναι ἀπολύτως σαφῆ γιὰ ὅποιον ἔχει στοιχειώδη σχέση μὲ τὴν πίστη καὶ τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Σχολιάζω μόνο ὅπου εἶναι πολὺ ἀπαράιτητος ὁ σχολιασμός τους.

Ἐκζητῶ τὴν συγγνώμη τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου, διότι ἀναγκάζομαι νὰ δημοσιεύσω τὶς βλασφημίες τοῦ Βελόπουλου.

1. Ἡ Ὁρθόδοξη πίστη γιὰ τὴν Αγ. Τριάδα ταυτίζεται μὲ τὶς δοξασίες τῆς Ὀρφικῆς λατρείας!

«Υπάρχει, λοιπόν, ἀναμφισβήτητη ταυτότητα ὡς πρὸς τὴν Τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ (σσ. μεταξὺ Ὀρφικῆς λατρείας καὶ Χριστιανικῆς πίστεως)» (σ. 48).

«Οἱ θεωρίες τῶν Νεοπλατωνικῶν καὶ τῶν Στωϊκῶν προσέφεραν τὸ μεταφυσικὸ ὑλικό, γιὰ νὰ διατυπωθεῖ τὸ Δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βασικὴ θεολογία τῆς Ὀρθοδοξίας» (σ. 87).

«Ἄξιζει νὰ σταματήσει κανεὶς στὸν Ἀριστοτέλη, τὶς ἀπόψεις τοῦ ὁποίου περὶ θεοῦ ἀκολουθεῖ ἀπολύτως ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία... Παρόμοια ἐπιστημονικὴ σύλληψη τῆς ἐννοίας τοῦ ὄντος, τοῦ θεοῦ, δὲν συναντᾷ κανεὶς στὴν “Παλαιὰ Διαθήκη”, ὅπου ὁ θεὸς παρουσιάζεται νὰ ἀσχολεῖται ἐπὶ μακρὸν μὲ ἀπίθανα πράγματα» (σ. 205).

2. α. Ὁ Ἰησοῦς ἦταν Ἑλληνας!

β. Ὁ Κύριός μας ἦταν νόθο παιδί Ἑλληνα στρατιώτη!

γ. Ο πατέρας του Ἰησοῦ ποτέ δὲν παντρεύτηκε τὴν Μαρία (τὴν Παναγία)!

Θὰ πρέπει νὰ σημειωθεῖ μὲ ιδιαίτερη ἔμφαση, ὅτι οἱ βλασφημίες πού θὰ ἐπισημανθοῦν στὴν παράγραφο αὐτὴ γιὰ τὴν κατ' ἀνθρώπο καταγωγή τοῦ Κυρίου προέρχονται ἀπὸ τὸ **Ἑβραϊκὸ Ταλμουδ** καὶ τὸ **ἑβραϊκὸ Toledot Yeshu** πού εἶναι ἀναμενόμενον νὰ πολεμοῦν τὸν Κύριό μας καὶ τὴν Ἐκκλησία Του!

Τις ἑβραϊκὲς αὐτὲς βλασφημίες ἐπεξεργάστηκε γιὰ λογαριασμό τοῦ Γ' Ράιχ ὁ καταδικασμένος γιὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητας θεωρητικὸς τοῦ ναζισμοῦ Ἄλφρεντ Ρόζενμπεργκ (1896-1946), στὸ περιβόητο πόνημά του «*Ὁ μῦθος τοῦ 20οῦ αἰῶνα*». Στὶς ἡμέρες μας ἀνανεώνονται μέσῳ τοῦ δωδεκαθεϊσμοῦ καὶ τῆς ἑλληνολατρίας καὶ σερβίζονται στὸ ἑλληνικὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ μὲ ἐπίφαση σοβαρότητας ἀπὸ τοὺς Τρίγκα, Βελόπουλο καὶ τοὺς ὁμοϊδεάτες τους!

Κατὰ τὸν Βελόπουλο, λοιπόν, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Ἕλληνας στὴν καταγωγή, ὁ δὲ πατέρας του εἶναι ἓνας Ἕλληνας στρατιώτης ὀνόματι Πανδύρας, ὁ ὁποῖος δὲν παντρεύτηκε ποτὲ τὴν Παναγία Μητέρα Του!

Δημοσιεύεται ἐπὶ λέξει στὸ βιβλίό του ὁ Βελόπουλος: **«Ὁ πατέρας (σφ. τοῦ Ἰησοῦ), ὁ στρατιώτης τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ, Πανδύρας, δὲν παντρεύτηκε ποτὲ τὴ μητέρα του Μαρία (σφ. τὴν Παναγία)... ἔκαναν ἐλεύθερα παιδιὰ μὲ διαφορὲς γυναικὲς χωρὶς παρεξήγηση!!! ὅπως καὶ ὁ πατέρας τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴ μητέρα του, τὴ Μαρία. Μάλιστα τὰ παιδιὰ αὐτὰ χωρὶς γάμο –ὅπως ὁ Χριστὸς– ... τὰ ἀνέτρεφαν οἱ Ἑσσαῖοι μὲ τὰ ἔθιμά τους»** (σ. 187).

Τις βλασφημίες αὐτὲς τὶς ἀναπαράγει ὁ Βελόπουλος ἀνευ σχολιασμοῦ στὸ βιβλίό του ἀπὸ συνέντευξη πού ἔδωσε ὁ Εὐ. Τρίγκας στὸ –κατὰ τὸν κ. Βελόπουλο– **«ἔγκριτο περιοδικὸ Ἀπολλώνειο Φῶς»** (σ. 182-188).

Στὴν ἐπανέκδοση, ὁ Βελόπουλος προσπαθώντας νὰ δικαιολογηθεῖ, ἰσχυρίζεται ὅτι ἀπλῶς μετέφερε τὶς ἀπόψεις τοῦ κ. Τρίγκα, ἀλλὰ δὲν τὶς ἀποδέχεται (σ. 13-14).

Σημειῶνῶ ὅμως μὲ ιδιαίτερη ἔμφαση, ὅτι κάτι τέτοιο δὲν προκύπτει ἀπὸ τὸ κείμενό του. Δὲν διαφοροποιεῖται καθόλου ὁ Βελόπουλος ἀπὸ τὶς βλάσφημες καὶ ἀνιστόρητες αὐτὲς ἀπόψεις, ἐνῶ γιὰ ἄλλα ἡσσονος σημασίας σημεῖα τῆς συνέντευξης Τρίγκα ἐκφράζει σὲ ὑποσημειώσεις τὴν διαφωνία του (σ. 188) ἢ παρέχει διευκρινίσεις (σ. 186).

Ἐπιπλέον, σὲ πολλὰ σημεῖα τῆς ἐργασίας του ὁ ἴδιος ὁ Βε-

λόπουλος ταυτίζεται ἀπολύτως μὲ τὸν Τρίγκα καὶ ὑποστηρίζει τὶς ἀνόητες καὶ βλάσφημες ἀπόψεις περὶ ἑλληνικῆς καταγωγῆς τοῦ Κυρίου.

Ἐνδεικτικὰ γράφει:

«**Αὐθεντικὲς μαρτυρίες.** Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐξεταστῆ ἂν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦταν ἐβραϊκῆς ἢ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, μολοντί ἀρκετὰ ἐπιχειρήματα συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς δεύτερης ἀποψης...» (σ. 136).

«**Ὅλες οἱ ἐνδείξεις συνηγοροῦν ὅτι εἶναι ἑλληνικῆς καταγωγῆς.** Εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν Γαλιλαῖος “μὴ ἀνήκων εἰς τινὰ τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ”» (σ. 171).

Ἐπιγράφει τίτλο κεφαλαίου ὁ Βελόπουλος:

«**Ἑλληνικὴ ἢ καταγωγὴ τοῦ Ἰησοῦ; Οἱ Ἑσσαῖοι ἦταν Ἑλληνες, ὁ Χριστὸς ἦταν Ἑλληνας;**».

Καὶ συνεχίζει: «**Τὴν καταγωγὴν τοῦ Ἰησοῦ γιὰ αἰῶνες οἱ ἄνθρωποι τὴν θεωροῦσαν δεδομένη (στὴ νόηση τῶν περισσότερων ἀνθρώπων κατεῖχε τὴ θέση Του ὡς Ἰουδαῖος), μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν τεθοῦν ὀρισμένα ἐρωτήματα περὶ αὐτῆς, ἐρωτήματα ποὺ κάθε ἔλλογο ὄν θέτει στὰ πλαίσια τῆς ἀναζήτησης τῆς ἀληθείας τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῆς ζωῆς. Ὅμως τὰ θεμέλια αὐτῆς τῆς δεδομένης “ταυτότητας” τοῦ Θεανθρώπου τὰ τελευταῖα χρόνια κλονίστηκαν, ἐξαιτίας (ἢ χάρη) σὲ μιὰ προβληματικὴ ποὺ ἀναπτύχθηκε (κι ἀναπτύσσεται), στὰ πλαίσια τῆς ὁποίας τίθενται ἐπιτέλους βασικὰ καὶ λογικὰ ἐρωτήματα: Αὐτὴ ἢ δεδομένη πίστη, ποὺ ἀφορᾷ τὴν ἰουδαϊκὴν “ταυτότητα” τοῦ Ἰησοῦ, πρέπει νὰ παραμείνει ἀκλόνητη καὶ στοὺς ἐπόμενους αἰῶνες; Εἶναι ὁ Ἰησοῦς Ἰουδαῖος; Ἄν ναι, ποιά ἢ ποιὲς πηγὲς ἐδραιώνουν τέτοια βεβαιότητα; Ὑπάρχουν σημάδια, ἔστω μικρά, ποὺ δηλώνουν τὴ διαφοροποίησίν Του ἀπὸ τὸ λαὸ τῶν Ἰουδαίων;» (σ. 173).**

• **Εἶναι ἀπολύτως σαφὴς ὁ Βελόπουλος ὡς πρὸς τὸ τί ὁ ἴδιος πιστεύει γιὰ τὸν Κύριό μας... Πάντως πρέπει νὰ τονίσουμε, ὅτι κανένας σοβαρὸς ἐπιστήμονας, θεολόγος ἢ ἱστορικός, δὲν θέτει σὲ ἀμφισβήτηση τὴν κατ’ ἀνθρώπο ἐβραϊκὴν καταγωγὴν τοῦ Κυρίου μας. Μόνο φαιδρὲς περιπτώσεις...**

«**Κι ἀφοῦ γίνεται λόγος περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ Ἰησοῦ, εἶναι ἀναγκαῖο νὰ κατατεθοῦν κάποιες ἀκόμα ἀπόψεις ποὺ τὸν ἀνωτέρω προβληματισμὸ γιὰ τὴν ἰουδαϊκὴν “ταυτότητα” τοῦ Θεανθρώπου τὸν ἀναδεικνύουν ὡς ἐπιτακτικὸ ὥστε ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πραγματικότητα κάποτε νὰ ταυτιστοῦν» (σ. 174).**

«**Κάνει πολλοὺς Ἑβραῖους μελετητὲς νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστὸς περισσότερο μπορεῖ νὰ ἦταν Ἑλληνας παρὰ Ἑβραῖος» (σ. 175).**

«Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὸ ἔλλογο ὄν, ὥστε νὰ θέσει ἐρωτήματα: Ἦταν μήπως ἡ καταγωγή τοῦ Χριστοῦ Ἑλληνική;» (σ. 176).

Προφανῶς, γιὰ τὸν Βελόπουλο, ὅποιος ἀποδέχεται τὴν 2.000 χρόνια παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν εἶναι... «ἔλλογο ὄν»!

«Ἔστω καὶ ἂν ἡ καταγωγή τοῦ Ἰησοῦ γιὰ αἰῶνες θεωροῦνταν (καὶ θεωρεῖται) δεδομένη» (σ. 180).

«Μὲ τὴν σκέψη καὶ τὴν ἀναζήτηση τῆς πραγματικῆς καταγωγῆς τοῦ Ἰησοῦ» (σ. 181).

«Υποστηρίζεται ἡ ἄποψη ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἐπιγραφή ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Μαρτυρίου καὶ τοῦ θείου Πάθους εἶναι δηλωτικὴ τῆς ἑλληνικῆς καταγωγῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὴν ἀνωτέρω ἄποψη δὲν μπορεῖ νὰ ἀπορρίψει κανεὶς ἀβασάνιστα καὶ ἀνεξέταστα, καθὼς ἡ ἐβραϊκὴ ἀριστοκρατία καὶ ἡ ρωμαϊκὴ ἀρχὴ ἀναγνώριζαν τὴν ἑλληνικὴ καταγωγή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ τρεῖς ἐπιγραφές ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ δὲν εἶναι τυχαῖες, ἀλλὰ ἀντιστοιχοῦν στὴν πραγματικότητα. Ἔτσι, ἡ ἐβραϊκὴ ἐπιγραφή δηλώνει τὸ θρησκευμα, ἡ ἑλληνικὴ τὴν καταγωγή καὶ ἡ ρωμαϊκὴ τὴν ὑπηκοότητα» (σ. 218).

• Ἐντελῶς αὐθαίρετος καὶ ἀνιστόρητος ἰσχυρισμός. Κανένας ἐπιστήμονας δὲν ὑποστηρίζει τέτοιες ἀνοησίες. **Καὶ φυσικὰ ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε ρωμαϊκὴ ὑπηκοότητα!**

«Διαφορετικὴ καταγωγή του ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, καὶ ἄρα δὲν ἦταν Ἰουδαῖος» (σ. 219).

3. Ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου ἀντιστοιχοῦν στὸ Θάνατο τοῦ Θεοῦ Διονύσου, τοῦ Ἄδωνι καὶ τοῦ Ἰακίνθου!

«Ἡ Σταυρικὴ θυσία τοῦ Κυρίου, ἡ ταφή καὶ ἡ ἔνδοξος Αὐτοῦ Ἀνάσταση ἔχει τὸ προηγούμενὸ τῆς στὰ πρόσωπα τοῦ Διονύσου, τοῦ Ἀδωνίδος καὶ τοῦ Ἰακίνθου, καθὼς καὶ αὐτοὶ ἀπέθανον, ἐτάφησαν καὶ ἀνέστησαν, γενόμενοι κήρυκες τῆς Νέας Ζωῆς, τῆς Αἰώνιου Ζωῆς. Τὸ θέμα τοῦ θανάτου ἑνὸς Θεοῦ νέου στὴν ἡλικία, πὺν ἐπανερχεται στὴ ζωὴ καὶ ἐπαγγέλλεται (ὑπόσχεται) τὴ χορηγία μιᾶς Νέας Ζωῆς εἶναι συνδεδεμένο μὲ τὴν παράδοση πὺν ἀναφέρεται στὸ Διόνυσσο... Παρόμοιες εἶναι οἱ περιπτώσεις τοῦ Ἀδωνίδος καὶ τοῦ Ἰακίνθου» (σ. 68).

«Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Διόνυσος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς θνητῆς Σεμέλης, κατατεμαχίστηκε ἀπὸ τοὺς Τιτᾶνες καὶ ἐτάφη στοὺς Δελφούς, ἐνῶ ἀκολούθως, ἐπανῆλθε στὴ ζωὴ, ἐντελῶς φυσικὰ καὶ ἀβίαστα, μᾶς ὁδηγεῖ στὸ Σταυρικὸ Πάθος, στὴν ταφή καὶ τὴν μετὰ τριήμερον Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου» (σ. 35).

«Χρειαζέται νὰ πληροφορηθοῦμε ὅτι ἡ ἀντιστοιχία τῆς ἑβδομάδας τῶν Παθῶν εἶναι ἡ ἀρχαία ἐορτὴ τῶν Θεοδοφοριῶν, τριήμερης διαρκείας» (σ. 66).

«**Ο** παραδοσιακός λαμπριάτικος ὄβελίας, δηλαδή τὸ σουβλι-
στό ἄρνι, σχετίζεται μὲ τὶς θυσίες τῶν ἀρχαίων προγόνων μας
πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, καὶ μὲ τὸ συμπόσιο (=τὸ τσιμπούσι) ποῦ
ἐπακολουθοῦσε» (σ. 71).

• **Ο** Βελόπουλος δὲν προβληματίζεται μήπως τὸ πασχαλινὸ
ἄρνι συνδέεται μὲ τὸ πασχάλιο ἰουδαϊκὸ ἔθιμο ποῦ ἀναγράφει-
ται στὴν Π.Δ. **Α**ποφεύγει μάλιστα νὰ ἀναφέρει τὴν λέξη Πά-
σχα, καθόσον εἶναι ἔβραϊκὴ λέξη...

«**Ο** Σταυρὸς τοῦ Γολγοθᾶ εἶναι ἡ Μυστηριακὴ λατρεία τῆς
ἀρχαιότητος συμπυκνωμένη σὲ ἓνα γεγονός. Κατὰ πρῶτον, ὁ
Σταυρὸς ἀνακαλύπτεται στὶς ἀρχαῖες κοσμογονίες» (σ. 301).

**4. Ἀκόμα καὶ ὁ Βούδας μοιάζει μὲ τὸ Χριστό, ἀλλὰ ἔχει καὶ
κάποιες διαφορές! Ὁ Χριστὸς πάντως... ὑπερτερεῖ τοῦ Βού-
δα, κατὰ τὸν κ. Βελόπουλο!**

Ο Βελόπουλος ἰσχυρίζεται, ὅτι μὲ τὸ ἔργο του θέλησε νὰ
καταδείξει τὴν συνέχεια τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ τρόπου σκέψης
καὶ ζωῆς στὸν Χριστιανισμό (σ. Α-112).

Διερωτῶμαι ὅμως, ποῦ καὶ πῶς ἐντάσσεται σὲ αὐτὴ τὴ συλ-
λογιστικὴ ὁ Βούδας; **Μ**ήπως ἦταν ἀρχαῖος Ἕλληνας; **Α**σφαλῶς
ὄχι. **Τ**ότε, τί δουλειὰ ἔχει ὁ Βούδας στὴν ἐργασία αὐτή; **Α**πλού-
στατα, ἡ προσπάθεια αὐτὴ τῆς συσχετίσεως εἰδωλολατρίας
καὶ Ὁρθοδοξίας ἐντάσσεται στὸ εὐρύτερο πνευματικὸ περι-
βάλλον καὶ τὴν στόχευση τῆς Νέας Ἐποχῆς, τῆς θεοσοφίας
καὶ τῆς ἀναβίωσης τῶν παγανιστικῶν θρησκειῶν. **Δ**ηλαδή,
οὐσιαστικὰ δὲν ἐνδιαφέρει ὁ ἀρχαιοελληνικὸς τρόπος ζωῆς,
ἀλλὰ ἡ σχετικοποίησις τῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὁ ὑπο-
βιβασμὸς τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς ἐνὸς
ἀπὸ τοὺς πολλοὺς μύστες ποῦ ἐμφανίστηκαν στὴν ἀνθρώπι-
νὴ ἰστορία.

Η παράγραφος αὐτὴ μὲ τὴν ἐκτενῆ ἀναφορὰ στὴν σύγκρι-
ση Ἰησοῦ καὶ Βούδα καταδεικνύει πέραν πάσης ἀμφισβητή-
σεως, ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ Βελόπουλου ἐδράζεται καὶ ἀντλεῖ
περιεχόμενα ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῆς Νέας Ἐποχῆς, τοῦ ἀπο-
κρυφισμοῦ καὶ τῆς θεοσοφίας γιὰ τὸν Θεό, τὸν κόσμον, τὸν
ἄνθρωπον, τὴν σωτηρίαν.

Πὸ συγκεκριμένα γράφει ὁ κ. Βελόπουλος:

«**Η** ζωὴ τοῦ Βούδα τελείωσε μεγαλοπρεπῶς... Πέθανε μετα-
μορφωμένος, ὡς ἓνα σῶμα φωτός, λέγοντας: “Τίποτα δὲν διαρ-
κεῖ”!... Ὁ θάνατος τοῦ Βούδα ἀντιστοιχεῖ στὴ μεταμόρφωση τοῦ
Ἰησοῦ... Ἡ γήϊνη ζωὴ τοῦ Βούδα τελειώνει στὸ σημεῖο αὐτό, ἀλλὰ

ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι πού ἀρχίζει τὸ πλεόν σημαντικό τμήμα τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ, τὰ πάθη του, ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀνάσταση! Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στοῦ Βούδα καὶ τὸν Ἰησοῦ» (σ. 353).

«Γιὰ ἐκείνους πού ἔχουν ἀναγνωρίσει τὴ θεία φύση τους, ὁ Βούδας καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶναι μνημένοι μὲ τὴν πλεόν ὕψηλὴ ἔννοια. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἕνας μνημένος μέσω τῆς ἐγκατοίκησης τῆς Ὑπαρξης τοῦ Χριστοῦ μέσα του... Στὴ ζωὴ, ὅμως, τοῦ Ἰησοῦ ἐμπεριέχονται περισσότερα ἀπὸ ὅσα στὴ ζωὴ τοῦ Βούδα· ἡ ζωὴ τοῦ Βούδα τελειώνει μὲ τὴ μεταμόρφωση· τὸ πλεόν μνημιῶδες τμήμα τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ ἀρχίζει μετὰ τὴ Μεταμόρφωση... Στὴ γλῶσσα τῶν μνημένων αὐτὸ σημαίνει πῶς ὁ Βούδας ἔφτασε στοῦ σημείου ὅπου τὸ θεῖο φῶς ἀρχίζει νὰ λάμπει μέσα στοὺς ἀνθρώπους... Ὁ Ἰησοῦς πηγαίνει μακρύτερα. Αὐτὸς δὲν πεθαίνει σωματικά, τὴ στιγμὴ πού τὸ κοσμικὸ φῶς λάμπει, μέσω αὐτοῦ. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἐκεῖνος (σ. ὁ Χριστός) εἶναι ἕνας Βούδας. Ὅμως, τὴν ἴδια στιγμὴ εἰσέρχεται σὲ μιὰ φάση πού βρίσκει ἔκφραση σὲ ἕνα ἀνώτερο βαθμὸ μύησης. Αὐτὸς ὑποφέρει καὶ πεθαίνει. Τὸ γήινο στοιχεῖο ἐξαφανίζεται. Ὅχι, ὅμως, καὶ τὸ πνευματικὸ στοιχεῖο, τὸ κοσμικὸ φῶς! Ακολουθεῖ ἡ ἀνάστασή του. Αὐτὸς ἀποκαλύπτεται σὲ ὅσους τὸν ἀκολουθοῦν ὡς Χριστός» (σ. 354).

• Ὑπερβαίνοντας τὶς βλασφημίες μὲ τὴν σύγκριση Βούδα καὶ Ἰησοῦ ἀξίζει μιὰ ἐπισήμανση: Γιὰ ὅσους ἔχουν μελετήσει τὴν διδασκαλία τῆς Νέας Ἐποχῆς εἶναι πρόδηλος ὁ ἐπιρροασμὸς τοῦ Βελόπουλου: **ἄλλο πρᾶγμα ὁ Ἰησοῦς καὶ ἄλλο ὁ Χριστός, δηλαδή ἡ «Χριστικὴ ἐμπειρία» - ιδιότητα** (σ. 356), ἢ ὅποια «ἐγκατοίκησε στὴν Ὑπαρξη τοῦ Ἰησοῦ». Αὐτὴ ἡ ἴδια «Χριστικὴ ἐμπειρία» - ιδιότητα μπορεῖ νὰ «ἐγκατοικήσει» καὶ σὲ ἄλλους ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς κάνει καὶ αὐτοὺς «Χριστό» τῆς ἐποχῆς τους! **Ἀπόλυτη διαστροφὴ τῆς πίστεως μας...** Ἔτσι μπορεῖ νὰ λέει ὁ γκουροῦ Σάϊ Μπάμπα στοὺς «χριστιανούς» ὀπαδοὺς του: «**Εσεῖς οἱ Χριστιανοὶ νὰ προσεύχεσθε στοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸ τελικὰ σὲ μένα προσεύχεσθε, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.** Σὲ αὐτὸ τὸ πλαίσιο μπορεῖ νὰ γράφει ὁ κ. Βελόπουλος: «**Ὁ Χριστός καὶ ὁ Ἰησοῦς πρέπει νὰ ἔρθουν σὲ σχέση ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον**» (σ. 291). **Δηλαδή ἄλλο ὁ Χριστός καὶ ἄλλο ὁ Ἰησοῦς!** Νεστοριανισμὸς ἀποκρυφιστικῆς προέλευσης!

• Αὐτὴ ἡ νεοεποχητικὴ προσέγγισή του εἶναι ἐμφανής, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ ἀπὸ τὴν χρῆση τῆς λέξης «**ἀτραπός**», γιὰ νὰ δηλωθεῖ ἡ πνευματικὴ πορεία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεό.

Π.χ.: «Κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ ἔρευνα γιὰ τὸν ἐντοπισμὸν ποὺ ὀδηγοῦσε στὴν θεία ἀτραπὸν, ἦταν ἓνα ζήτημα περισσότερο προσωπικόν» (σ. 289) καὶ «νὰ δώσει ἓνα εἰκονογράφημα τῶν ἀτραπῶν ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσει ἡ ψυχὴ ποὺ ἐπιθυμεῖ ν' ἀνακαλύψει τὸ Θεόν» (σ. 298).

Καὶ συνεχίζει γιὰ τὴν σχέση Ἰησοῦ-Βούδα ὁ Βελόπουλος:

«Ο Βούδας, τὴ στιγμὴ τῆς Μεταμόρφωσής του, ρέει μέσα στὴ μακαρία ζωὴ τοῦ Συμπαντικοῦ Πνεύματος. Ὁ Χριστὸς ἀφηνίξει τὸ Συμπαντικὸ Πνεῦμα γιὰ ἄλλη μιὰ φορά, ἀλλὰ σὲ ἀνθρώπινη μορφή, σὲ παρούσα ὑπαρξη... Ἐκεῖνοι ποὺ μνούνται στὸ πνεῦμα τοῦ μύθου τοῦ Ὅσιρι, πετύχαιναν μιὰ τέτοια ἀνάσταση στὴ συνειδήσή τους, ὡς μιὰ εἰκονογραφικὴ ἐμπειρία. Στὴ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ, αὐτὴ ἡ “μεγάλῃ” μῆση προστέθηκε στὴ μῆση τοῦ Βούδα, ὄχι ὡς μιὰ φανταστικὴ ἐμπειρία, ἀλλὰ ὡς πραγματικότητα. Ὁ Βούδας ἔδειξε μὲ τὴ ζωὴ του ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι Λόγος, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐπιστρέφει στὸ Λόγον, στὸ φῶς, ὅταν τὸ γήϊνον τμήμα τοῦ πεθαίνει. Στὸν Ἰησοῦ, ὁ Λόγος ὁ ἴδιος ἐνανθρωπίστηκε. Σὲ αὐτὸν ὁ Λόγος ἐνσαρκώθηκε!» (σ. 354).

«Οἱ Μυστικιστὲς ἐπέδιωκαν νὰ γινοῦν θεϊκοὶ καὶ εὐχονταν νὰ βιώσουν τὴν θεότητα. **Ὁ Ἰησοῦς κατέστη θεῖος·** ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ εἴμαστε πιστοὶ σὲ Ἐκεῖνον, καὶ τότε θὰ γινοῦμε συμμετοχοὶ τῆς θεότητάς Του, στὴν κοινότητα ποὺ θεμελιώθηκε ἀπὸ Αὐτόν... Στὴ **Χριστικὴ ἐμπειρία** πρέπει νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ μιὰ ὀρισμένη φάση μῆσης. Ὅταν ὁ μυστικιστὴς τῶν προχριστιανικῶν χρόνων διερχόταν αὐτὴ τὴ **Χριστικὴ ἐμπειρία**, βρισκόταν μέσῳ τῆς μῆσής του, σὲ μιὰ κατάσταση ποὺ τὸν καθιστοῦσε ἰκανὸ νὰ ἀντιληφθεῖ πνευματικῶς, στοὺς ἀνώτερους κόσμους, κάτι στὸ ὁποῖο δὲν ἀντιστοιχοῦσε κανένα γεγονός ἀπὸ αὐτὰ τοῦ κόσμου ποὺ γίνεται ἀντιληπτὸς μὲ τὶς αἰσθήσεις. **Βιώνε αὐτὸ ποὺ περιλαμβάνει τὸ Μυστήριον τοῦ Γολγοθᾶ στὸν ἀνώτερο κόσμον.** Ἄν ὁ Χριστιανὸς μυστικιστὴς διέρχεται τὴν ἐμπειρία αὐτὴ μέσῳ τῆς μῆσης, βλέπει τὸ **ἱστορικὸ γεγονός ποὺ συνέβη στὸν Γολγοθᾶ** καὶ ταυτοχρόνως γνωρίζει ὅτι τὸ γεγονός αὐτὸ ποὺ ἐπισυμβαίνει στὸ φυσικὸν κόσμον, ἔχει τὸ πνευματικὸν περιεχόμενον ποὺ προηγουμένως θὰ μπορούσε νὰ βρεθεῖ μόνο στὰ ὑπεραισθητὰ γεγονότα τῶν Μυστηρίων. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐκπορευόταν στὴ Χριστιανικὴ κοινότητα μέσῳ τοῦ μυστηρίου τοῦ Γολγοθᾶ, αὐτὸ ποὺ ἐκπορευόταν πρὶν στοὺς μυστικιστὲς ἐντὸς τῶν ναῶν» (σ. 356).

• **Για τὸν Βελόπουλο ἢ «Χριστιανικὴ κοινότητα μέσω τοῦ μυστηρίου τοῦ Γολγοθᾶ» συμμετεῖχε στὴν ἴδια πνευματικὴ ἐμπειρία «πὺ ἐκπορευόταν πρὶν στοὺς μυστικιστὲς ἐντὸς τῶν ναῶν»!**

«Οἱ Βουδιστὲς νὰ ἀφηγοῦνται τὴ ζωὴ τοῦ Βούδα σχεδὸν κατὰ τὸν τρόπο πὺ οἱ Εὐαγγελιστὲς ἀφηγοῦνται τὴ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει πὺς δὲν ὑπάρχουν καὶ διαφορὲς» (σ. 245).

5. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου ἦταν μύηση!

«Ὁ “Αἰώνιος Λόγος” εἰσηλθε στὸ Λάζαρο. Στὴ γλῶσσα τῶν Μυστηρίων, αὐτὸς ἔγινε ἕνας μνημένος, καὶ τὸ συμβάν του γίνε-ται ἀφήγηση γιὰ μᾶς, δὲν πρέπει νὰ ἀποτελεῖ παρὰ μιὰ πράξη μύησης!... Ὁ Ἰησοῦς ἀγάπησε τὸ Λάζαρο, γιὰ τὸν ἔκρινε ὠρι-μο γιὰ τὴν ἀφύπνιση τοῦ “Λόγου” μέσα του!» (σ. 256).

«Τὸ σῶμα τοῦ Λαζάρου πέρασε γιὰ τρεῖς μέρες σὲ κατὰστα-ση ὑπνοβατικὴ... Ὁ Πατὴρ “ἤκουσε” τὸν Ἰησοῦ, γιὰ τὸ Λάζα-ρος εἶχε φθάσει στὴν τελικὴ πράξη τοῦ μεγάλου δράματος τῆς ἐπίτευξης τῆς γνώσης. Γνώριζε, δηλαδή, πὺς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀνάσταση. Μιὰ μύηση στὰ μυστήρια ὀλοκληρώθηκε. Ἦταν μιὰ μύηση ἔτσι ὅπως γινόταν ἀντιληπτὴ σὲ ὀλόκληρη τὴν ἀρχαιότη-τα, καὶ τὴν ὀλοκλήρωσε ὁ Ἰησοῦς ὡς Μυητής!» (σ. 257).

«Ὁ Χριστιανισμὸς μέσω τοῦ γεγονότος αὐτοῦ (σ. τῆς Ἀνά-στασης τοῦ Λαζάρου), συνδέεται μὲ τὰ Μυστήρια. Ὁ Λάζαρος ἔγινε ἕνας μνημένος (μύστης), μέσω τοῦ ἰδίου τοῦ Ἰησοῦ Χρι-στοῦ, κι ἔτσι ἔγινε καὶ κατάλληλος, γιὰ νὰ εἰσέλθει στοὺς ἀνώ-τερους κόσμους! Μπορεῖ, μάλιστα, νὰ λεχθεῖ ὅτι ὑπῆρξε ταυ-τοχρόνως ὁ πρῶτος Χριστιανὸς μνημένος καὶ ὁ πρῶτος πὺ μύηθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Χριστό! Μὲ τὴ μύησή του αὐτὴ ὁ Λάζα-ρος ἀπέκτησε τὴν ἰκανότητα νὰ ἀναγνωρίσει ὅτι ὁ “Λόγος” πὺ ἀφύπνιστήκε μέσα του, προσωποποιήθηκε στὸν Ἰησοῦ Χριστό, καὶ συνεπῶς ἦταν ἐκεῖ μπροστὰ του, μὲ τὴ μορφή τοῦ ἀφύπνι-στή του, τῆς ἴδιας δύναμης πὺ ἐκδηλώθηκε πνευματικὰ μέσα του» (σ. 258).

6. Ἡ Θ. Εὐχαριστία παραπέμπει στὰ μυστήρια τῆς ἀρχαιό-τητας (Καβείρια, Ἐλευσίνα, Δελφικά, Διονύσια, Δωδωναία)!

«Οἱ μύστες μὲ τὴν πόσιν αἵματος τοῦ θυσιασθέντος ταύρου, πίστευαν ὅτι κοινωνοῦν τῆς σαρκὸς τοῦ θεοῦ Διονύσου, τῆς οὐσί-ας αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἐξ αὐτῆς τῆς κοινωνίας ἀρύνονται (ἀντλοῦν) ἀπὸ αὐτὸν δύναμιν! Ἀλλὰ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ πίστη ἰσχύει καὶ γιὰ τοὺς Χριστιανούς!» (σ. 69).

«Τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας μᾶς παραπέμπει στὰ Μυστήρια τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας, Καβείρια, Ἐλευσίνα, Δελφικά, Διονύσια, Δωδωναία κ.λ.π. ... Τὸ βαθύτερο νόημα αὐτῶν τῶν τελετῶν δηλώνει τὴν “μέθεξιν” τοῦ πιστοῦ (μύστη) στὴ θεϊκὴ φύση τοῦ Διονύσου... Καὶ τί ἄλλο μπορεῖ νὰ σημαίνει ἡ Θεία Εὐχαριστία (Κοινωνία) γιὰ τὸν Χριστιανό, παρὰ ὅτι μετέχει τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποῦ εἶναι ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή;» (σ. 28).

«Εἶναι ἀδιάσειστες οἱ ἀποδείξεις ὁμοιότητος μεταξὺ τοῦ λατρευτικοῦ αὐτοῦ ἐθίμου τῆς ἀρχαίας θρησκείας καὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας τῶν Χριστιανῶν. Τόσο ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅσο καὶ ὁ Διόνυσος σημαίνουν τὴν ἀρχὴ μιᾶς Νέας Ζωῆς, τὴν ὁποία ἐγκαινιάζει ἡ Ἀνάστασή τους, ἡ Αναγέννησή τους» (σ. 143).

«Μέσα ἀπὸ τὴ μυστηριοποίηση τῆς Μεταληπτικῆς Κοινωνίας (σ.σ. Θ. Κοινωνίας), ποῦ ταυτίζει τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου μὲ τὸ αἷμα τῆς σταφυλῆς, τὰ σύμβολα τοῦ κλήματος καὶ τοῦ κρασιοῦ κυριεύουν τὴ νέα θρησκεία» (σ. 87).

7. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἦταν Πυθαγόρειος! Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Ἀποκάλυψη! Ταυτόχρονα ὅμως ἦταν καὶ σιωνιστὴς!

Ὁ Εὐαγ. Ἰωάννης «εἶχε τὸ χάρισμα νὰ εἶναι Πυθαγόρειος!... Τὴν Πυθαγόρεια Κοσμογονία ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης τὴν ἐκφράζει μὲ τὶς παραπάνω δύο συμβολικὲς λέξεις, ὅπως ἔγραψε καὶ ὁ Ἱπποκράτης Δανόγλου στὸ περιοδικὸ “ΔΑΥΛΟΣ”, στίς 12/93, σὲ ἓνα ἐξαίρετο ἄρθρο του μὲ τίτλο “Πυθαγόρειες κοσμολογικὲς ἀλήθειες στὰ κείμενα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας”» (σ. 207).

«Πυθαγόρεια γνώση ἔχει ἐντοπιστεῖ στὸ βιβλίον τῆς Ἀποκάλυψης τοῦ εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη» (σ. 211).

«Οἱ τέσσερις εὐαγγελιστὲς προέρχονται ἀπὸ τέσσερις διαφορετικὲς μυστηριακὲς παραδόσεις» (σ. 245).

«Ἴσως θὰ ξενίσει καὶ θὰ προβληματίσει πολλοὺς τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ πεποιθήσεις τῶν Ἰουδαίων γιὰ τὸ Μεσσία περιέχονται στὴν “Ἀποκάλυψη”. Γιατί; Πράγματι, στὴν “Ἀποκάλυψη” ὁ Μεσσίας καθιστᾷ τοὺς Ἑβραίους κυριάρχους στὸν κόσμον. Ἔτσι, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ μεσσιανικὲς αὐτὲς ἀντιλήψεις εἶναι προϊόντα τῆς ἐπιρροῆς τῶν Ἑβραιοχριστιανῶν, καὶ ἐκπηγάζουν ἀπὸ τὶς ἀποτυχημένες ἐπαναστάσεις τῶν Ἰουδαίων κατὰ Ῥωμαίων (70-130 μ.Χ.). Ὁ συγγραφέας τὴν “Ἀποκάλυψη” προσῆλθε στὸ Χριστιανισμό, κυριαρχούμενος ἀπὸ μεσσιανικὰ ὁράματα. Γι’

αυτό, ἄλλωστε, ἀναφερόμενος στὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν ἐμφανίζει νὰ κάθεται πλαῖϊ στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποδίδει θεία ιδιότητα, κι οὔτε νὰ τὸν ὀνομάζει Υἱὸν τοῦ Θεοῦ» (σ. 217).

«Ὁ ἀφανισμὸς τῆς ἀνθρωπότητας ἀντίκειται στὸ χριστιανικὸ πνεῦμα, καθὼς προβάλλει ὀλοφάνερη ἢ ἰουδαϊκὴ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ (Γιαχβέ) ὡς ἐκδικητῆ! Τὸ γεγονός, ἐπίσης, ὅτι οἱ... σεσωσμένοι θὰ εἶναι ὅλοι Ἑβραῖοι, μᾶς παραπέμπει κατευθείαν στὴν ἰουδαϊκὴ ἀντίληψη ὅτι οἱ Ἑβραῖοι εἶναι ὁ “περιούσιος” λαός!» (σ. 217).

«Πράγματι, οἱ ὅποιες ἐνστάσεις διατυπώνονται ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς “Ἀποκάλυψης” ὀδήγησαν πολλοὺς στὴν ἀποψη ὅτι ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος δὲν εἶναι ὁ συγγραφεὺς τὴν “Ἀποκάλυψη”, ἢ ὅποια ἀπηχεῖ σαφῶς ἰουδαϊκὰς ἀντιλήψεις. Γι’ αὐτό, ἀκριβῶς, δὲν ἀποκλείουν τὸ ἐνδεχόμενον εἴτε τῆς παραχάραξης τοῦ περιεχομένου, εἴτε καὶ τῆς αὐθαίρετης ἐνσωμάτωσης τοῦ κειμένου αὐτοῦ στὴ χορεία τῶν ἱερῶν βιβλίων τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας!!» (σ. 218).

8. Τὰ Μυστήριά Της ἢ Ἐκκλησία μας τὰ δανείστηκε ἀπὸ τὴν ἀρχαιο-ελληνικὴ λατρεία.

«Ἡ διαίρεση τῶν Μυστηρίων, ὅπως καὶ τὰ ἴδια τὰ Μυστήρια, εἶναι δάνεια στοιχεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ λατρεία» (σ. 52).

«Ἀξιόλογες εἶναι οἱ παρατηρήσεις τοῦ Rudolf Steiner ... Ὁ χριστιανισμὸς ὡς πράξη μυστικὴ εἶναι ἓνα εἶδος ἐξελιξέως στὴ σοφία τῶν Μυστηρίων» (σ. 54).

9. Τὰ ἀρχαῖα μαντεῖα χορηγοῦσαν τὴν αὐθεντικὴ θεία Χάρη!

«Δὲν μπορεῖ νὰ νοηθεῖ Μαντικὴ τέχνη χωρὶς τὴν ἐπενέργεια τοῦ Θείου. Πρόκειται γιὰ “θεοληψία” στὰ ἑλληνικὰ Μαντεῖα, δηλαδὴ γιὰ αὐθεντικὴ ἐπενέργεια τοῦ Θείου!» (σ. 384).

«Ὅπωςδήποτε, θὰ ἦταν οὐσιαστικὴ παράλειψη νὰ μὴν σημειωθεῖ ὅτι στὰ ἀρχαιοελληνικὰ Μαντεῖα κατόρθωναν καὶ ἔφθαναν στὴ Θεία Χάρη» (σ. 390).

«Καὶ στὴ σύγχρονη ἐποχῇ, οἱ γυναῖκες εἶναι κατ’ ἐξοχὴν τὰ ἐνδιάμεσα (μέντιουμ). “Καὶ τότε, ὅπως καὶ σήμερον,... ἢ γυνὴ εἶναι ἐπιδεκτικωτέρα διὰ τὴν μετὰ τοῦ Θείου ἐπικοινωνίαν”» (σ. 387).

«Τὸ Θεῖον δὲν ἔχει προτιμήσεις, προαιρέσεις καὶ ἐπιλογές, καὶ ὅπωςδήποτε δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τίς ποικίλες προσφωνήσεις καὶ ἐπιλογές, οὔτε ἀπὸ τίς ποικίλες προσφωνήσεις καὶ ἐπικλήσεις. Δηλαδὴ, εἶναι ἀδιάφορον, ἀπαθὲς καὶ ἀνεπηρέαστον,

ἂν προσφωνεῖται “Ζεὺς”, “Ἀπόλλων” ἢ “Ἰησοῦς Χριστὸς” ἢ ὄ,τι ἄλλο! Ἡ παρουσία τῆς Θείας Χάριτος ἐπέρχεται ὅταν φθάσει κανεὶς σ’ αὐτὴν μὲ ὅποιοδήποτε τρόπο καὶ μέσο μπορεῖ» (σ. 390).

«**Ἐπίλογος...** Ὁ χριστιανὸς ἱερέας μυσταγωγεῖ κατὰ τὴν τέλεση τῆς θείας λειτουργίας, καθὼς ἐπίσης καὶ ὅταν τελεῖ τὰ Μυστήρια (βάπτισμα, γάμος, ἐξομολόγησις, θεία κοινωνία). Κατὰ τοῦτο, πολὺ λίγο ἀπέχει, ἢ ἐλάχιστα, ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο μυσταγωγό. Οἱ διαφορὲς εἶναι περισσότερο ἐξωτερικὲς, ἱεροτελεστικὲς, καὶ λιγότερο ἐσωτερικὲς καὶ οὐσιαστικὲς, εἴτε τὸ θέλουν εἴτε ὄχι οἱ λογιῆς μισαλλόδοξοι, οἱ “βόσκοντες” στὰ λιβάδια τοῦ δωδεκαθεϊσμοῦ ἢ στοὺς λειμῶνες τοῦ χριστιανικοῦ φανατισμοῦ» (σ. 456).

10. Ὁ Βελόπουλος καταφέρεται κατὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀκολουθώντας τοὺς ἀρχαιολάτρεις!

«**Εἰδωλολάτρεις** καὶ πολυθεῖστὲς ἦταν αὐτοὶ ποὺ ἀναφέρονται στὴν “Παλαιὰ Διαθήκη”... Οἱ Ἑβραῖοι τῆς “Παλαιᾶς Διαθήκης” ὡς πολυθεῖστὲς ποὺ ἦσαν... **Δὲν προκύπτει ἀπὸ πουθενά, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦσαν μονοθεῖστὲς**» (σ. 206).

«**Οἱ Ἑβραῖοι πιστεύουν** ὅτι ὁ δικὸς τους Θεός, ὁ Γιαχβὲ εἶναι εἰκόνα καὶ ὁμοίωση τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ τὸ ἀντίθετο ἰσχύει στὸ Χριστιανισμὸ (ὁ ἄνθρωπος εἶναι “κατ’ εἰκόνα καὶ καθ’ ὁμοίωσιν” τοῦ Θεοῦ). Παρατηρεῖται, λοιπόν, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὅτι οἱ θεωρίες περὶ Θεοῦ τῶν Ὀρφικοπυθαγορείων, τοῦ Πλάτωνα, τῶν Στωϊκῶν ἀνάγονται σὲ ἀνώτερες πνευματικὲς σφαιρὲς... Κατὰ συνέπεια, εἶναι εὐχερὲς νὰ διακρίνει κανεὶς ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς συμπλέει μὲ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ ἀντίληψη περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ Θεοῦ... **Εἶναι ψεῦδος, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦταν εἰδωλολάτρεις καὶ ὅτι πίστευαν σὲ πολλοὺς θεοὺς, ἐνῶ δῆθεν οἱ Ἑβραῖοι ἦταν μονοθεῖστὲς.** Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦταν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι πρῶτοι ἔδωσαν στὸν κόσμον τὸ μονοθεῖσμό» (σ. 202).

«**Ὁ Χριστιανισμὸς δέχεται** ὡς προπομπὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἂν καὶ ἡ ἀποδοχὴ αὐτὴ ἔχει γίνεῖ σήμερα ἐπίμαχο σημεῖο. Πολλοὶ ἀρνοῦνται τὸ κῦρος τῆς Π.Δ., ἐπειδὴ προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἑβραϊκὴ Βίβλο, ἂν καὶ μεταξὺ τους ὑφίστανται οὐσιώδεις διαφορὲς» (σ. 198).

• **Σχόλιο:** Ποιὰ εἶναι ἡ «Ἑβραϊκὴ Βίβλος», ἀπὸ τὴν ὁποία «προέρχεται ἡ Π. Διαθήκη» μόνο ὁ Βελόπουλος καὶ οἱ ὁμοϊδεάτες τοῦ ἀρχαιολάτρεις τὸ γνωρίζουν...

«Υποστηρίζεται ή άποψη ότι οί Πατέρες τής Έκκλησίας, με τή δογματοποίηση τής πίστης, έμπόδισαν τήν εντονότερη επίδραση τής παλαιᾶς θρησκείας στο Χριστιανισμό. Άν δέ συνέβαινε αυτό, τότε ἴσως δέν θά συμπεριλαμβανόταν ή Παλαιά Διαθήκη στη νέα Θρησκεία» (σ. 358).

«Άξίζει νά σταματήσει κανείς στον Άριστοτέλη, τίς άπόψεις του όποιου περι θεοῦ ακολουθεῖ άπολύτως ή Ορθόδοξη Έκκλησία... Παρόμοια έπιστημονική σύλληψη τής έννοίας του ὄντος, του θεοῦ, δέν συναντᾶ κανείς στην “Παλαιά Διαθήκη”, όπου ο θεός παρουσιάζεται νά άσχολεῖται επί μακρόν με άπίθανα πράγματα» (σ. 205).

11. Κατά τον Βελόπουλο δέν έπρεπε οί Άγιοι νά καταδικάσουν τούς Γνωστικούς!

Άναφέρει τούς αίρετικούς Γνωστικούς Μαρκίωνα, Σατουρνίνο, Βαλεντῖνο, Νοητό (σ. 199-200) καί τίς διδασκαλίες τους καί σχολιάζει:

«Σχετικῶς με τὰ ὅσα διατύπωσαν οί έλληνοτραφεῖς καί έλληνοπρεπεῖς αὐτοῖ μελετητές, θά αναγνωρίσουμε ότι εἶναι άκατανόητο νά τὰ άπορρίψει ή επίσημη Έκκλησία καί νά καταδικάσει τίς άπόψεις τους ὡς “αίρετικές”! Έντούτοις, “άλλως έδοξε τή έπισήμω Έκκλησία”» (σ. 200).

Άφού «εἶναι άκατανόητο» γιά τόν Βελόπουλο, δέν έπρεπε νά τὸ κάνει ή Έκκλησία...

«Γιά νά άπαντηθεῖ ὁμως τὸ γιατί ή επίσημη Έκκλησία χαρακτηρίσε “αίρετικές” τίς άπόψεις τῶν έλληνοτραφῶν λογίων, ὀφείλουμε νά λάβουμε σοβαρά υπόψη τὸ κριτήριό τής στάσης αὐτῆς... φοβηθήκαν μήπως έξωθήσουν τούς σημιτικῆς καταγωγῆς Χριστιανούς σέ άπόσχιση από τήν Έκκλησία... Η επίσημη Έκκλησία έκρινε προτιμότερο νά στηριχθεῖ στην Έβραϊκή Βίβλο, τής όποιᾶς οί θέσεις ήταν πιὼ κατανοητές καί προσιτές στην πλειοψηφία του λαοῦ, παρά στις φιλοσοφικές θεωρίες τῶν αρχαίων Έλλήνων» (σ. 201).

12. Κατά τον Βελόπουλο δέν έπιτρέπεται νά πιστεύουμε ότι ή πίστη μας εἶναι «έξ άποκαλύψεως»! Αὐτή ή αντίληψη προκαλεῖ «μισαλλοδοξία»!

«Κατά τήν ἴδια αντίληψη (σσ. τήν Ίουδαϊκή), ὁ Χριστιανισμός εἶναι θρησκεία εκ θείας Αποκαλύψεως, ή όποία περικλείει τήν πλήρη καί ὀριστική αλήθεια, άποκλείοντας όποιαδήποτε τροποποίηση... Επομένως, αὐτή ή στεγανοποίηση καί ή περιχαράκωση δέν άντιστοιχοῦν στον έλεύθερο έλληνικό στοχασμό. Εἶναι

φυσική συνέπεια να εκπηγάζει από το δογματισμό αυτό ή μι-
σαλλοδοξία και να χαρακτηρίζονται όλες οι άλλες θρησκείες
ως άπατηλά έπινοήματα» (σ. 197).

• Συνεπώς, κατά τον Βελόπουλο, ή Χριστιανική πίστη
δέν είναι έξ άποκαλύψεως, έπειδή αυτό «δέν άντιστοιχεί
στον έλεύθερο έλληνικό στοχασμό»!

Δ. Οί διευκρινίσεις του Βελόπουλου

για τίς κακοδοξίες και βλασφημίες του

Όπως ήδη άνέφερα, ή έκδοση του βιβλίου του Βελόπου-
λου προκάλεσε την έκκλησιαστική συνείδηση τών πιστών και
άσκήθηκε κριτική από έπισκόπους και σοβαρούς θεολόγους,
οί όποιοι άλλοι συνοπτικά και άλλοι με αναλυτική τεκμηρί-
ωση κατέδειξαν όρισμένα από τά πολλά άπαράδεκτα, ύβρι-
στικά και προσβλητικά για την Όρθόδοξη πίστη πού περιέχει
ή έκδοση αυτή.

Δυστυχώς, ό Βελόπουλος όχι μόνο δέν κατάλαβε τό
πνευματικό του όλίσθημα, αλλά παρέμεινε στις άπόψεις
του και δήλωσε στον τύπο:

«Τό βιβλίο είναι πάρα πολύ καλό, είναι ιστορικό και όχι
θρησκευτικό» (σ. Α-12) και «πεποίθησή μου είναι ότι τό συγκεκρι-
μενο βιβλίο είναι πάρα πολύ καλό» (σ. Α-13)!

Μάλιστα, επανεξέδωσε την εργασία του, προτάσσοντας
«Προσθήκη» 112 σελίδων. Στην πολυσέλιδη «Προσθήκη»:

1. Τονίζει δια πολλών την πίστη και την προσήλωσή του στην
Όρθόδοξη Έκκλησία (ένδεικτικά: σελ. Α-13, Α-14, Α-15, Α-16,
Α-21). Όμως, όπως άνέφερα πιό πάνω (σελ. 2) ή διακήρυξη αυτή
–άκόμα και άν είναι ειλικρινής– δέν είναι αρκετή σήμερα με την
τόση πνευματική σύγχυση πού επικρατεί. Επί πλέον δέ, όταν
κάποιος έχει δημοσιεύσει τόσες ύβρεις, βλασφημίες και κακοδο-
ξίες και ταυτόχρονα διακηρύσσει την πίστη του στην Όρθοδο-
ξία ή δέν καταλαβαίνει τί λέει ή προσπαθει να εξαπατήσει τούς
πιστούς προς ίδιον όφελος ή απλώς έπιβεβαιώνει την ρήση του
άειμνήστου π. Αντ. Αλεβιζόπουλου (πιό πάνω, σελ. 2).

2. Ισχυρίζεται, ότι δέν είχε την πρόθεση να προσβάλει την
πίστη μας, αλλά θέλησε να «βρεθούν τά όμοια σημεία σκέ-
ψης και συμπεριφοράς τών αρχαίων και νέων Έλλήνων» (σ.
Α-112), για να αντιμετωπίσει ή Ελλάδα τούς κινδύνους πού
την άπειλούν.

Γράφει στον «Έπίλογο»: «Συνέλληνες, οί κίνδυνοι πού άπει-
λούν την Ελλάδα όλοένα και πυκνώνουν, οί προκλήσεις αυξά-

νονται, ή προπαγάνδα τῶν παγκοσμιοποιητῶν ναρκοθετεῖ τὰ ὄσια καὶ τὰ ἱερά τῆς φυλῆς. Ὅμως παρόλα τὰ δεινὰ καὶ τοὺς κινδύνους, ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἀπὸ τὸ Θεὸ προορισμένη νὰ ζῆσει καὶ νὰ μεγαλουργήσει, κι αὐτὸ θὰ εἶναι γεγονός, γεγονός πανηγυρικό, μὲ θριαμβευτὴ τὸ ἀθάνατο ἑλληνικὸ πνεῦμα ποὺ ἐκπολιτίζει καὶ ἐξανθρωπίζει. Ἔσεται Ἡμαρ» (σ. 457).

Ἰσως αὐτὸ εἶναι τὸ σοβαρότερο πνευματικὸ πρόβλημα τοῦ Βελόπουλου: ὑποβιβάζει τὴν Ὁρθόδοξη πίστη, νοθεύει τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, ἐργαλειοποιεῖ τὴν Ἐκκλησία: **Τ**ὸ Ἄχραντο Σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ποὺ συστήθηκε γιὰ νὰ σώσει ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα, ὅλα τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς, ἀποκτᾷ ἄλλο προορισμό· περιορίζεται σὲ ἓνα λαὸ καὶ μετατρέπεται σὲ θεραπαινίδα τῆς Ἑλλάδας μὲ σκοπὸ νὰ τὴν σώσει. Οὐσιαστικὰ ἡ προσέγγισή του αὐτὴ ἀκυρώνει τὴν καθολικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας.

3. Ζητᾶ συγγνώμη ἀπὸ ὅσους σκανδαλίστηκαν μὲ τὴν ἐκδόσή του. **Θ**ὰ πρέπει ὅμως νὰ ἐπισημάνουμε, ὅτι πουθενὰ δὲν ἀναφέρεται σὲ συγκεκριμένους κακοδοξίες. **Μ**όνο γενικολογίες καὶ συχνὴ ἐπανάληψη: «ἴσως», «πιθανὰ», «ἂν» κ.ο.κ.

Ἐνδεικτικὰ γράφει ὁ κ. Βελόπουλος:

«**ἴσως** ἔκαμα κατὰ τὴ συγγραφή τοῦ ἔργου πιθανὰ φραστικὰ λάθη... **Ἄν** ἔσφαλα, **ἂν** ἐπέλεξα λέξεις ποὺ προκαλέσαν σύγχυση, **ἂν** δὲν διευκρίνισα» (σ. Α-8).

«**φ**ραστικὰ ἢ ὅποια ἄλλα λάθη ἔπραξα (ἢ δὲν ἔπραξα, ἀλλὰ μοῦ τὰ καταλόγισαν...)

» (Α-10).
«**Κ**ι ἴσως, τὸ λάθος ποὺ ἔπραξα ἦταν... **Ἰ**σως ἔπρεπε νὰ πῶ» (Α-14).

«**Ἰ**σως φραστικὰ θὰ ἔπρεπε διαφορετικὸ τρόπο» (σ. Α-16).

«**Ἰ**σως, στὴν προσπάθειά μου... νὰ φαίνεται πὼς ἔγινα ἀκραῖα ἑλληνολάτρης καὶ ἀρχαιολάτρης» (σ. Α-18).

«**Ἄν** δεχθοῦμε ὅτι χρησιμοποίησα λανθασμένες λέξεις σὲ λανθασμένες προτάσεις» (σ. Α-31).

«**π**ιθανὰ δικά μου λάθη» (σ. Α-46).

Εἶναι θλιβερὸ γιὰ ἓνα συγγραφέα νὰ μὴ θέλει ἢ νὰ ἀδυνατεῖ νὰ ἀντιληφθεῖ τὸ μέγεθος τῆς ἀστοχίας του σὲ τόσο καιρὶας σημασίας ζητήματα – ὅταν, μάλιστα, τοῦ τὸ ὑποδεικνύουν ἀρμόδιοι κληρικοὶ καὶ θεολόγοι – καὶ νὰ ἀναφέρεται ἀπλῶς σὲ «πιθανὰ φραστικὰ λάθη» ἢ «λέξεις ποὺ προκαλέσαν σύγχυση» ἢ «λανθασμένες λέξεις» ἢ «λανθασμένες προτάσεις»!

4. Προσπαθεῖ νὰ παρουσιάσει τὸν ἑαυτό του ὡς θῦμα τῆς «μισαλλοδοξίας» καὶ τοῦ «θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ» ἐκ μέ-

ρους ὄσων ἐπισκόπων καὶ θεολόγων πού τοῦ ἄσκησαν κριτική. Ὅμως δὲν προσκόμισε τὸ παραμικρὸ στοιχείο, οὔτε κἂν ἔνδειξε, πρὸς τεκμηρίωση τῶν ἰσχυρισμῶν του περὶ «μισαλλοδοξίας» καὶ «θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ». Δυστυχῶς γι' αὐτὸν τὴν ἀπλὴ κριτικὴ τὴν χαρακτηρίζει «μισαλλοδοξία» καὶ «θρησκευτικὸ φανατισμό».

Γράφει συγκεκριμένα:

«ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟ καὶ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ τὸ ΕΝΑΝΤΙΟΝ μου ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ... ἀπὸ παραθρησκευτικὲς ὀργανώσεις πού δροῦν δυστυχῶς ἀνεξέλεγκτα, κάνοντας κακὸ στὴν Ἐκκλησία μας» (σ. Α-10).

«Παρὰ τίς σφοδρὲς ἀντιδράσεις πού συνάντησε ἡ ἔκδοση τοῦ βιβλίου, ὁ συγγραφέας Κυριάκος Βελόπουλος, ἐμμένει στὴν ἄποψή του ὅτι “τὸ βιβλίον εἶναι παρὰ πολὺ καλὸ, εἶναι ἱστορικὸ καὶ ὄχι θρησκευτικὸ”». (σ. Α-12).

«Ἐγραψα», λέει ὁ ἴδιος, **«ἓνα βιβλίον μὲ καλὴ πρόθεση! Κάποιοι ἀκράϊοι καὶ παραθρησκευτικοὶ κύκλοι δὲν ἀντιλήφθηκαν τὴν καλὴ πρόθεση... Καὶ πεποίθησή μου εἶναι ὅτι τὸ συγκεκριμένο βιβλίον εἶναι πάρα πολὺ καλὸ»** (σ. Α-13).

«Γιατί λοιπὸν οἱ κατήγοροί μου ἔσπευσαν νὰ μὲ καταδικάσουν ὡς βλάσφημος; Γιατί τὸ γραπτὸ μου εἶναι τὸ βλασφημότερον πού γράφτηκε ποτέ;» (σ. Α-15).

«οἱ κακοπροαίρετοι νὰ μὴν “ἀρπάξουν” σκόπιμα κάποια σημεῖα τοῦ ἔργου γιὰ νὰ στραφοῦν ἐναντίον μου» (σ. Α-16).

«Ἐγώ, ἓνας ἀπλὸς χριστιανὸς Ἕλληνας... κατηγορήθηκα μὲ βάνανσο, ἀντιχριστιανικὸ καὶ ἀντιδημοκρατικὸ τρόπο» (σ. Α-85).

«ἄδικα καὶ ἀψυχολόγητα μὲ κατηγορήσαν γιὰ τὸ βιβλίον» (σ. Α-28).

«ἄδικα μὲ ὑβρίζουν ὡς αἰρετικὸ καὶ ψεύτη» (σ. Α-46).

5. Τέλος, δὲν ἀνασκευάζει καμιὰ ἀπὸ τίς κακοδοξίες καὶ βλασφημίες πού δημοσίευσε! **Τίς ἀναδημοσίευσε καὶ στὴν «νέα ἐμπλουτισμένη ἔκδοση»** ὡς εἶχαν, χωρὶς τὴν παραμικρὴ τροποποίηση!

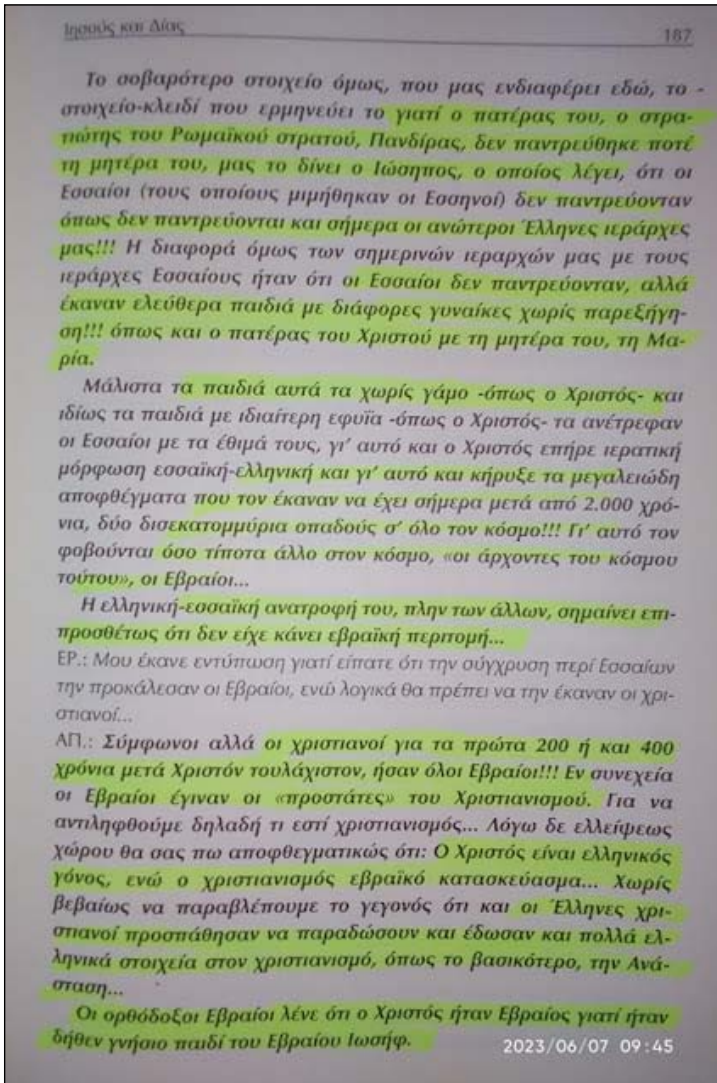
Εἶναι πασιφανές, ὅτι ὁ κ. Βελόπουλος ἐμμένει πεισματικὰ στὶς ἀπόψεις του, παραμένοντας ἀμετανόητος στοὺς βλάσφημους καὶ ἀνιστόρητους ἰσχυρισμούς του. **Δηλώνει ρητὰ σὲ ἐφημερίδα:**

«Τὸ βιβλίον εἶναι πάρα πολὺ καλὸ, εἶναι ἱστορικὸ καὶ ὄχι θρησκευτικὸ» (σ. Α-12) καὶ **«πεποίθησή μου εἶναι ὅτι τὸ συγκεκριμένο βιβλίον εἶναι πάρα πολὺ καλὸ»** (σ. Α-13)!

Αυτό ἄς τὸ γνωρίζουμε οἱ Χριστιανοί... Σὲ αὐτὸ καὶ μόνο ἀποβλέπει ἡ ἐργασία αὐτή.

(*) Περιοδ. «Θεοδρομία», τεύχος 2 / Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2023, σελ. 263-284. Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Ἀναστασίου Γκοτσόπουλου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Κυρ. Βελόπουλος, Ἰησοῦς καὶ Δίας, Ὁρθοδοξία καὶ Δωδεκάθεο, Ἐκὰς οἱ Βέβηλοι, νέα ἐμπλουτισμένη ἔκδοση, ἐκδόσεις Κάδμος, σ. 187